

— mõista kohtukulud välja menetluse astujalt ning ühtlustamisametilt.

Väited ja peamised argumendid

Apellant väidab, et Üldkohus ei tuvastanud apellatsioonikoja otsuses vigu, mis tulenesid vastulausetes osakonna õigusvastasest otsusest. Eelkõige ei tunnustatud üldse, et a) kohtuasjas Medion⁽¹⁾ käsitleti erandlikku juhtumit, kus üldreegel, et keskmine tarbija tajub tavaliselt kaubamärki tervikuna, on jäetud kohaldamata, b) käesoleva asja asjaolud aga ei õigusta sellise erandliku lähenemise kohaldamist. Käesoleval juhul ei ole varasemal kaubamärgil ühtki osa, millel on „iseseisev eristav tähendus”.

Peale selle märgib apellant, et kuna sarnasuse kontrolli varasemas faasis kohaldati Medion-liiki põhimõtet väärtalt, ei olnud segiajamise tõenäosuse igakülgne hindamine nõuetekohane.

⁽¹⁾ EÜT C 106, 30.4.2004, lk 31.

30. aprillil 2010 esitatud hagi — Euroopa Komisjon versus Saksamaa Liitvabariik

(Kohtuasi C-206/10)

(2010/C 179/37)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindaja: V. Kreuzschitz)

Kostja: Saksamaa Liitvabariik

Hageja nõuded

— tuvastada, et kuna Saksamaa Liitvabariigis sõltub hüvitise maksmine pimedatele ja puuetega inimestele, seal hulgas kurtidele liidumaade õigusnormide kohaselt (pimedate abiraha või liidumaa pimedate abiraha, pimedate toetus või liidumaa pimedate toetus, hooldustoetus või abi pimedatele ja kurtidele, pimedate ja kurtide abiraha jne) sellest, kas isik, kelle suhtes Saksamaa Liitvabariik on pädev liikmesriik, elab

või viibib alaliselt asjaomase liidumaa territooriumil, siis on Saksamaa Liitvabariik rikkunud siseriiklike õigusnormide tõttu nõukogu 15. oktoobri 1968. aasta määruse (EMÜ) nr 1612/68 töötajate liikumisvabaduse kohta ühenduse piires⁽¹⁾ artikli 7 lõikest 2 ja nõukogu 14. juuni 1971. aasta määruse (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate ja nende pereliikmete suhtes⁽²⁾ artikli 4 lõike 1 punktist a koosmõjus III peatüki I jaotisega (Haigus ning rasedus ja sünnitus) tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Saksamaa Liitvabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Käesoleva hagi esemeks on selliste Saksa liidumaade õigusnormide vastuolu määrustega (EMÜ) nr 1408/71 ja (EMÜ) nr 1612/68, mis seovad hüvitise maksmise pimedatele ja puuetega isikutele sõltuvusse tingimusest, et hüvitise saaja elukoht või igakordne viibimiskoht peab olema asjaomase liikmesriigi territooriumil.

Määruse (EMÜ) nr 1408/71 eesmärk on liikmesriikide sotsiaalkindlustusalaste õigusaktide kooskõlastamine töötajate vaba liikumise õiguse raames EÜ asutamislepingu artikli 42 (nüüd ELTL artikkel 48) eesmärkidest lähtuvalt. Vastavalt määruse artikli 4 lõikele 2b ei kohaldata seda määrust liikmesriikide õigusaktide sätete suhtes, millega on reguleeritud II lisa III jaos loetletud mitteosamakselised erihüvitised, mille kehtivus piirdub liikmesriigi territooriumi osaga. Kõnealused Saksa hüvitised on kantud erihüvitistena määruse II lisa III jakku.

Sellele vaatamata on komisjon arvamusel, et pelk määruse (EMÜ) nr 1408/71 II lisa loetellu kandmine ei muuda hüvitist tingimata „mitteosamakseliseks erihüvitiseks”, millele seda määrust ei kohaldata. Määruse artikli 4 lõiget 2b kui erandit tuleb tõlgendada kitsalt: see saab kehtida üksnes hüvitistele, mille puhul on kumulatiivselt täidetud mõlemad selle sätte tingimused. Seega on hõlmatud üksnes sellised hüvitised, mis on nii erihüvitised kui ka mitteosamakselised hüvitised, mida nimetatakse määruse II lisa III jaos ning mis on kehtestatud õigusnormidega, mille kehtivus piirdub liikmesriigi territooriumi osaga.

Kõnealuste liidumaade hüvitiste puhul ei ole aga kõik tingimused täidetud: tegemist ei ole nimelt „mitteosamakseliste erihüvitistega” vaid „hüvitistega haiguse korral” ja seda järgmistel põhjustel.

Esiteks makstakse neid vaidlusaluseid liidumaade hüvitisi seaduses sätestatud asjaolude esinemisel ilma konkreetse isiku abivajadust kontrollimata. Need hüvitised kompenseerivad puudega seotud suuremaid kulutusi ja nende eesmärk on parandada puuetega inimeste tervislikku seisundit ja elamistingimusi. Järelikult on nende eesmärk peamiselt täiendada ravikindlustushüvitisi. Asjaolu, et Saksamaa Liitvabariigi poolt makstavat hooldustoetust võetakse arvesse liidumaade õigusnormide alusel pimedatele ja puuetega isikutele makstava toetuse arvutamisel, tõendab pealegi, et mõlema hüvitisega kaetakse sama riski — nimelt haigusega seotud suuremate kulutuste riski, ning et tegemist ei ole „täiendava, asendava ega lisakaitsega riskide suhtes“.

Teiseks ei mõjuta teatava hüvitise liigitamine liikmesriigi poolt seda, kas seda hüvitist tuleb pidada selliseks sotsiaalkindlustushüvitiseks määruse nr 1408/71 tähenduses.

Pealegi ei anta kõnealuste liidumaade seadustega materiaalses mõttes täiendavat, üksnes piirkondliku kehtivusega hüvitist. Pigem on tegemist ühe osaga haigusega seotud suuremate kulutuste riski kindlustuse süsteemist, mis kehtib kogu Saksamaal ning mis on vastastikuse arvesse võtmise kaudu tihedalt seotud föderaalõigusega.

Sellest tulenevalt tuleb liidumaade kõnealused hüvitised liigitada hüvitisteks haiguse korral, mitte aga erihüvitisteks. Nende hüvitiste kandmine määruse (EMÜ) nr 1408/71 II lisa III jakku on seega lubamatu ning need hüvitised kuuluvad selle määruse kohaldamisalasse.

Määrusega (EMÜ) nr 1612/68 on vastuolus ka Saksa õigusnormides kehtestatud elukohanõue, kuna see takistab hüvitiste saamist piirialatöötajatel ja nende pereliikmetel.

Euroopa Kohus on ühemõtteliselt kinnitanud, et liikmesriik ei või sotsiaalse soodustuse andmist seada sõltuvusse sellest, kas soodustuse saaja elukoht on selles riigis. See Euroopa Kohtu sedastus kehtib kõigi sotsiaalsete soodustuste kohta määruse nr 1612/68 artikli 7 lõike 2 tähenduses.

„Sotsiaalse soodustuse“ mõiste on väga lai: see hõlmab lisaks töölepinguga seotud soodustustele kõiki soodustusi, mida liikmesriik oma kodanikele ning seega ka töötajatele annab. Komisjoni arvates ei saa asjaolu, et kõnealuste hüvitiste maksmine ei sõltu töötamisest ega asjaomase isiku või tema pereliikmete rahalistest vahenditest, vaid seda makstakse üksnes elukoha alusel asjaomasel liikmesriigis, siiski õigustada seda, et tähelepanuta jäetakse tagajärjed, mis tekivad seetõttu töötajatele, pakes

töötavad Saksamaal ja elavad mõnes teises liikmesriigis. Seega ei ole piisavat põhjust jätta need hüvitised liigitamata sotsiaalseks soodustuseks määruse nr 1612/68 tähenduses.

Seega peaks Saksamaal töötavatel piirialatöötajatel ja nende pereliikmetel olema õigus saada neid hüvitisi, mida makstakse liidumaade õigusnormide alusel puuetega isikutele ja pimedatele ka siis, kui nad ei ela selles liikmesriigis. Järelikult on tingimus, et nende elukoht või igakordne viibimiskoht peab olema asjaomase liidumaa territooriumil, vastuolus määrusega nr 1612/68.

⁽¹⁾ EÜT L 257, lk 2; ELT eriväljaanne 05/01, lk 15.

⁽²⁾ EÜT L 149, lk 2; ELT eriväljaanne 05/01, lk 35.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Højesteret (Taani) 30. aprillil 2010 — Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S versus Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV

(Kohtuasi C-207/10)

(2010/C 179/38)

Kohtumenetluse keel: taani

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Højesteret

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S

Vastustaja: Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 21. detsembri 1988. aasta direktiivi 89/104/EMÜ kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta ⁽¹⁾ artikli 7 lõiget 2 ning sellega seotud kohtupraktikat, eeskätt Euroopa Kohtu otsuseid kohtuasjades 102/77: Hoffmann–La Roche vs. Centrafarm ⁽²⁾ ja 1/81: Pfizer vs. Eurim-Pharm ⁽³⁾ ning otsust liidetud kohtuasjades C-427/93, C-429/93 ja C-436/93: Bristol-Myers Squibb jt vs. Paranova ⁽⁴⁾ tuleb tõlgendada nii, et